

Ležali so tam
z iščočimi
obupanimi rokami
Z rastočo nestrpnostjo
misli

Z lahnimi
vijoličastimi
amuleti
na prsih

Oddaljene široke pokrajine
so legale
med trdo zakrivljene hrbte
dolin

Določnost nenadne odločitve
je bila posledica
preutrujenosti

In besede
ki so jih
izgovarjali
so bile
navidezno mučne

In nespodobne

9.

Pogrešali so bližino sonca

10.

Odmaknjeni drug od drugega
so ležali
v zaprtih ovalnih izsekih
rdečkasto rumene
zemlje

Utrujeni so odlagali svoja oblačila

Prozorna radost in ponižanje
bogov
se je nadaljevalo

Siroki in nizki
 oblaki so
 spominjali
 na starodavna
 obzidja

Umaknili so se mehkobi dneva

Veliki stoletni hrasti
 z vonjem po
 zrelem
 sadju
 so v popoldanski vročini
 šumeli in dišali po
 prvih
 topolih

Skrivnost sonca je zbledela

Iz temnozelene parka
 je prihajal
 mehki brezbarvni vonj po
 zemlji

In glasovi
 majhnih
 obalnih ptičev

Ob robovih ozkih in kratkih poti
 so rasla
 drevesa

Z vso gotovostjo so zaslutili zapuščenost košatega parka

Prostrane doline so bile
 nevarno široke in nagnjene

Debla bukev in hrastov
 so s svojo skrivljeno senco
 zakrivala
 votlo
 pokrajino

sončnih
 gričev
 z ostro odrezanimi robovi
 S previdnimi koraki in sklenjenimi
 rokami
 so hodili

ob poraslih
stenah
zapuščenih vaških
pokopališč

Dan pa je bil kakor topol
kakor lipa

Jablane so bele in posekane
ležale
vzdolž rženih polj

Klečali so v visokem grmovju
Obdarjeni z

glasovi
jutra

In z visokih dreves so visele
pesmi

ozkogrih
ptičev

Oni pa so
z molitvijo na ustnicah
z zmagovito

nepremagljivostjo

besed v grlu
pogledovali čez obrežne travnike

Bezgovo drevje in lesene klopi
so se menjavale
v enakomernih
presledkih

In tako ločevale
vrt z gozdom od
porjavelih
pokopaliških
zidov

11.

Nemirni so se pomikali naprej
kakor jate rumenokljunih
ptičev

Jeseni so jim prihajale nasproti
breztelesne podobe